

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **T. I. L.** so sídlom X., K. A., E., X., A. O., X. N., C., zastúpeného JUDr. J. F., advokátom, M., P. O. Box X., B., proti žalovaným: **I. Ing. J. Š.**, X. H. M., **II. Ing. I. U.**, X. J., zastúpenými: JUDr. P. D., advokátom, Č., B., **o zaplatenie 66 387,84 eur**, vedenej na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp. zn. 3Zm/110/2003, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo/77/2009-290 z 27. augusta 2009, právoplatného 21. decembra 2009, v spojení s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo/77/2009-299 z 3. decembra 2009, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalovanému v I. rade a žalovanému v II. rade náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Krajský súd v Banskej Bystrici, ako súd prvého stupňa, rozsudkom č. k. 3Zm/110/2003-266 z 2. apríla 2009 zrušil vydaný zmenkový platobný rozkaz č. k. 3Zm/110/2003-Va-77 z 26. júla 2004 a návrh zamietol. Žalobcu zaviazal zaplatiť žalovaným trovy konania vo výške 6.487,14 eur na účet ich právneho zástupcu.

Na odvolanie žalobcu Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, rozsudkom č. k. 2Obo/77/2009-290 z 27. augusta 2009, právoplatným 21. decembra 2009, v spojení s opravným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 2Obo/77/2009-299 z 3. decembra 2009, potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny podľa § 219 OSP. O trovách odvolacieho konania rozhodol tak, že žalovaným ich náhradu nepriznáva podľa § 142 ods. 1 v spojení s § 224 ods. 1 OSP s odôvodnením, že žalovaní boli v odvolacom konaní úspešní, preto mali právo na náhradu trov odvolacieho konania, avšak žiadne trovy im nevznikli.

V dôvodoch svojho potvrdzujúceho rozsudku odvolací súd, stotožňujúc sa s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, skonštatoval správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu a na zdôraznenie ich správnosti doplnil ďalšie dôvody.

Uviedol, že v súdnej veci, ale aj veciach s ňou súvisiacich, účastníci, ďalej správcovia konkurznej podstaty (JUDr. J. K., osobitný správca Mgr. K. R.), ale aj notár, ktorý vo veci spísal notársku zápisnicu o postúpení pohľadávok (JUDr. I. M.), ktorou správcovia konkurznej podstaty postúpili pohľadávky ako postupcovia, postúpili pohľadávku na postupníka S., s. r. o.. V predmete tejto notárskej zápisnice je uvedené, že predmetná zmluva sa uzatvára v zmysle ustanovenia § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka a § 7 ods. 4 zákona č. 328/1991 o konkurze a vyrovnaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZKV“). Keďže sa jedná o osoby s právnickým vzdelaním, odvolací súd pripomenul, že nie jasný postup správcu konkurznej podstaty v samotnom konkurze. Nejasnosť videl v tom, že týmito zmluvami dochádza k právnemu postupu, ktorý zákon nepozná odkazujúc na § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému. Citáciou ďalšieho zákonného ustanovenia, a to ustanovenia § 7 ods. 4 ZKV, odvolací súd objasnil, že obe ustanovenia jasne upravujú právo veriteľa (konkurzného veriteľa ako postupcu), pričom správca konkurznej podstaty nie je ani veriteľom, ani konkurzným veriteľom, ale je správcom konkurznej podstaty, ktorého práva a povinnosti sú vymedzené v ZKV. Nijaké práva veriteľa (konkurzného veriteľa) nemá, preto ich nemôže ani aplikovať. Správca podstaty pohľadávku ako nehmotný majetok, ak spĺňa tieto kritériá, a sú splnené podmienky v konkrétnom prípade, môže speňažiť, ale len v rámci týchto určených podmienok. V kontexte uvedeného odvolací súd ozrejmil, že medzi postúpením pohľadávky (§ 524 a nasl. Občianskeho zákonníka) a speňažením pohľadávky správcom konkurznej podstaty (§ 27 ods. 3, ods. 12 ZKV) je zásadný rozdiel. Pri postúpení

pohľadávky sa postupuje právo a pri speňažení sa prevádza nehmotný majetok, hoci aj za nižšiu cenu ako je výška pohľadávky.

V rámci doplnenia ďalších dôvodov na zdôraznenie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu, považoval odvolací súd za dôležité bližšie sa vyjadriť i k prevodu práv zo zmenky. Na margo toho uviedol, že práva zo zmenky sa prevádzajú indosamentom v zmysle § 14 zákon č. 191/1950 Sb. - Zákon zmenkový a šekový v znení neskorších predpisov (ďalej len „ZZŠ“). Posudzovanie právnych povinností, ku ktorým sa výstavca zmenky zaviazal, sa posudzuje podľa ustanovení zákona o zmenkách a šekoch, v ktorom je striktná úprava z tohto vzťahu. Táto striktnosť je skúmaná z pohľadu vystavenia zmenky, jej náležitostí a súladu s právnou úpravou. Vystavená zmenka je cenným papierom tzv. absolútnym obchodom (§ 261 ods. 3 písm. c/ Obchodného zákonníka), obchodom abstraktným a pri jej realizácii platí koncentračná zásada. Aj pri dodržaní týchto zásad súd musí posudzovať všetky okolnosti vystavenia zmenky a jej realizácie, pokiaľ má mať podklady pre realizáciu § 10. Odvolací súd poznamenal, že je nepochybné a medzi účastníkmi nesporné, že v súdnej veci malo ísť o vlastnú zmenku (sólo zmenku) podľa § 75 ZZŠ. Ustanovenia o cudzej (hlavnej) zmenke v podstate platia aj pre vlastnú zmenku (čl. I, § 77 ZZŠ). Odkazujúc na právnu teóriu zdôraznil, že táto definuje zmenkový postih ako špeciálny spôsob uplatnenia práv zodpovednosti nepriamych (postihových, regresných) dlžníkov osôb na zmenke podpísaných, ale nezaťažených primárnou povinnosťou platiť. Zmenka je písomným právnym úkonom majúca povahu cenného papiera s osobitnými vlastnosťami a právnou silou, ako vyplýva zo ZZŠ.

Ďalej dôvodil tým, že jednou zo základných požiadaviek na zmenkové vzťahy je, aby poskytovali majiteľovi zmeniek istotu splnenia práva vteleného do zmenky ako cenného papiera. Tento účel je splnený prísnou formálnosťou zmenkových vzťahov. Z nej vyplýva aj abstraktnosť zmenkového záväzku, ktorý je formou nezávislosti zmenkového vzťahu na záväzkovom príčinnom vzťahu. Zmenky sú nezávislým inštitútom, ktorého existencia nie je viazaná na iný právny vzťah, ktorý mu prípadne aj predchádzal. Neznamená to však, že súd nemá posudzovať či písomný právny úkon označený ako zmenka v danom prípade spĺňa rovnako formálne a hmotnoprávne náležitosti, aby tento právny úkon mal povahu zmenky a ďalej, ak túto povahu má, či ide o platnú zmenku. Okrem náležitostí písomného právneho úkonu (formálnych a vecných), že došlo k jej vystaveniu za predpokladu upraveného nielen v ZZŠ, ale či prejav výstavcu zodpovedá ustanoveniam Občianskeho zákonníka, prípadne

iných zákonov, a či došlo k prijatiu zmenky s dôsledkami nadobudnutia vlastníctva, a to aj pri jej indosovaní. Aplikáciou týchto zásad na daný spor konštatoval, že pri postupe v prvostupňovom konaní, ale aj v odvolacom konaní, účastníci (ale nielen účastníci) dostatočne nerozlišujú, že tu ide o postup sčasti podľa všeobecnej normy, a to postup v občianskom súdnom konaní pri aplikácii ohľadne hmotnoprávných nárokov posudzovaných podľa Občianskeho zákonníka pri zmluvnej úprave, a právny vzťah vznikajúci zo zmenky, na ktorý sa vzťahuje osobitný zákon aj osobitná úprava podľa ZZŠ, ale pokiaľ ide o úpravu v súvislosti s konkurzom, osobitná úprava obsiahnutá v ZKV.

Odvolací súd poukázal na rozhodnutie bývalého Najvyššieho súdu ČSR sp. zn. Rv III 1306/28 zo dňa 8. apríla 1929, uverejnenom v Zbierke súdnych rozhodnutí pod č. 127, ktorý v I. právnej vete judikoval, že: „Postup (cedovanie) žalobnej pohľadávky zo sporu nemá procesného významu; postupník v takomto prípade nie je oprávnený vstúpiť do sporu na miesto žalobníka.“. Poznamenal, že aj v riešenom prípade išlo o zmenkový spor a v dôvodoch citovaného rozhodnutia je právny názor vtedajšieho najvyššieho súdu podrobne odôvodnený. Medzinárodné dohody o zmenkovom práve v Ženeve boli ukončené v roku 1930 a podľa nich boli potom v Európe prijaté zákony o zmenkovom práve. Tak sa stalo aj u nás, keď bol prijatý za I. Slovenskej republiky zákon č. 255/1941 Slovenského zákonníka, z ktorého vychádza (je takmer doslovne opísaný) teraz platný ZZŠ. Odvolací súd považoval za nutné pripomenúť to z dôvodu, že citovaný judikát rieši podobne postup ako ZZŠ, avšak s inou právnou terminológiou (indosant, aval). Uviedol to aj preto, že v tejto veci boli vynesené viaceré rozhodnutia a žalobca si dostatočne neuvedomil, že ZKV v § 66e ods. 2 ustanovuje, že: „Ustanovenia iných právnych predpisov, ktoré upravujú právne vzťahy upravené aj týmto zákonom, sa na konkurz a vyrovnanie nepoužijú, ak upravujú tieto právne vzťahy odlišne od tohto zákona.“. Dôvodil i tým, že obdobne Občiansky zákonník v § 1 ods. 2 ustanovuje, že: „Občiansky zákonník upravuje majetkové vzťahy fyzických a právnických osôb, majetkové vzťahy medzi týmito osobami a štátom, ako aj vzťahy vyplývajúce z práva na ochranu osôb, pokiaľ tieto občianskoprávne vzťahy neupravujú iné zákony.“. Z tohto vyvodil, že nemožno dopĺňovať indosovanie postúpením, či odlišne aplikovať postúpenie pohľadávky od ZKV. Záverom odvolací súd dodal, že ak sa týmito zásadami neriadia účastníci, prípadne osoby zúčastnené na konaní, súd sa nimi riadiť musí. A z týchto zásad možno vyvodiť, prečo navrhovaný procesný postup súd nemohol prijať.

Proti rozsudku odvolacieho súdu v spojení s opravným uznesením podal v zákonnej lehote dovolanie žalobca. Napadol rozsudok odvolacieho súdu v znení opravného uznesenia v celom rozsahu.

Dôvodnosť dovolania vzhladol v ustanoveniach § 241 ods. 2 písm. a) OSP v nadväznosti na vadu konania vymedzenú v § 237 písm. f) OSP tvrdiac, že sa mu, ako účastníkovi konania, postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom. Existenciu tejto vady konania obhajoval tým, že rozsudok odvolacieho súdu (č. l. 290), ktorým zrušil odvolaním napadnutý rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, vychádzal z akceptácie právnej a skutkovej argumentácie žalobcu a vo svojej podstate bol pre žalobcu vysoko pozitívny, pretože rušil rozsudok súdu prvého stupňa. Z toho vyvodil, že odvolací súd vnímal, rovnako ako žalobca, rozsudok prvostupňového súdu ako nesprávny, a teda taký, ktorý právne neobstojí. Následne však odvolací súd opravným uznesením (č. l. 299), ktoré bolo vydané v čase, keď opravovaný rozsudok bol v právoplatnosti viac ako tri mesiace, modifikoval v celosti pre žalobcu pozitívny výrok rozsudku a priznal mu úplne opačný materiálnoprávny význam, keď ním opravil rozsudok prvostupňového súdu v prvom výroku vo výrokovej časti tak, že: „Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 2. apríla 2009, č. k. 3Zm/110/03-266, potvrdzuje.“. Odňatie možnosti konať pred súdom videl práve v tejto ním tvrdenej modifikácii. Poukazujúc na citáciu a interpretáciu ustanovenia § 164 OSP, označil za neprípustné, aby súd podľa § 164 OSP menil obsah rozsudku. Svoj názor obhajoval i odkazom na judikatúru (rozhodnutie najvyššieho súdu z 27. 9. 1968, sp. zn. 2Cz/57/68) a jej aplikáciou na daný prípad dospel k záveru, že z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu nevyplýva, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné ako vecne správy potvrdiť. Naopak, z jeho odôvodnenia, podľa názoru dovolateľa, bez pochyb vyplýva fakt, že súd prvého stupňa má v konaní ďalej pokračovať.

Okrem výskytu vady konania podľa § 237 písm. f) OSP, označil dovolateľ ako ďalšie dovolacie dôvody aj ustanovenie § 241 ods. 2 písm. b) OSP - konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, a ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c) OSP - rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci. Výskyt inej vady konania, ktorá mala mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ OSP) pritom odôvodnil porušením procesného predpisu - Občianskeho súdneho poriadku odvolacím súdom. Vytkol odvolacieho súdu, že svojím postupom v odvolacom konaní porušil

ustanovenie § 164 OSP, keď vykonal opravu rozsudku tak, že zmenil jeho obsah. Opodstatnenosť existencie dovolacieho dôvodu podľa § 241 ods. 2 písm. c) OSP /rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci/ vysvetlil dovolateľ tým, že odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní žalobcu aplikoval nesprávne právne normy a z hľadiska právneho pohľadu nie je jasné, aké právne normy boli použité odvolacím súdom a z čoho pri rozhodovaní vychádzal, najmä z akých dôkazov.

Dovolacím petitom sa domáhal zmeny rozsudku odvolacieho súdu tak, že dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v znení opravného uznesenia zmení tak, že rozsudok súdu prvého stupňa zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Alternatívne navrhol zrušiť dovolaním napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu v spojení s opravným uznesením a vrátiť vec odvolaciemu súdu na nové konanie. Súčasne podal návrh na náhradu trov dovolacieho konania.

K dovolaniu nepodali vyjadrenia ani žalovaný v I. rade, ani žalovaný v II. rade.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd dovolací (§ 10a ods. 2 OSP), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 OSP), ktorý je zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 OSP), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 OSP) najskôr skúmal, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému ho zákon pripúšťa. Dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné, preto je potrebné ho odmietnuť podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP v nadväznosti na § 243b ods. 5 veta prvá OSP.

Podľa § 243b ods. 5 veta prvá OSP, ustanovenia § 218 ods. 1, § 224 ods. 1, § 225 a 226 platia pre konanie na dovolacom súde obdobne.

Podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP, odvolací súd odmietne odvolanie, ktoré smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je odvolanie prípustné.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 OSP).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom (síce najskôr so zrejmovou nesprávnosťou v prvom výroku vo výrokovej časti rozsudku odvolacieho súdu, kde omylom uviedol, že rozsudok prvostupňového súdu „zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie“,

ktorú ale na návrh súdu prvého stupňa, ktorý túto zrejmu nesprávnosť zistil, odstránil opravným uznesením v súlade so zákonom, tak, že správne znenie výroku vo veci samej je: odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa „potvrďuje“. V zmysle ustanovenia § 238 OSP platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu (§ 238 ods. 1 OSP) alebo rozsudok odvolacieho súdu, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 OSP), alebo rozsudok odvolacieho súdu potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd v jeho výroku vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu (§ 238 ods. 3 OSP).

Dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu nemá znaky vyššie uvedených rozhodnutí. Nakoľko v prejednávanej veci odvolací súd potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa v znení opravného uznesenia, pričom vo výrokovej časti prípustnosť dovolania nevyslovil, je nepochybné, že prípustnosť dovolania žalobcu nemožno vyvodiť z ustanovení § 238 ods. 1 až 3 OSP.

S prihliadnutím na ustanovenie § 242 ods. 1 veta druhá OSP, ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnúť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 OSP (či už to účastník namieta alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie prípustnosti dovolania smerujúceho proti rozsudku podľa § 238 OSP, ale sa zaoberal aj otázkou, či dovolanie nie je prípustné podľa § 237 OSP. Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu (rozsudku alebo uzneseniu), ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a) až g) tohto ustanovenia. Ak je totiž konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a) až g) OSP, možno dovoláním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie z hľadiska § 238 OSP vylúčené.

Dovolateľ (žalobca) namietal vadu konania podľa § 237 písm. f) OSP, ktorú videl v tom, že odvolací súd opravným uznesením modifikoval v celosti pre žalobcu pozitívny výrok rozsudku a priznal mu úplne opačný materiálnoprávny význam. Táto modifikácia podľa dovolateľa spôsobila, že žalobcovi sa postupom odvolacieho súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Podľa § 164 OSP účinného v čase vydania opravného uznesenia, súd kedykoľvek aj bez návrhu opraví v rozsudku chyby v písaní a počítaní, ako aj iné zrejme nesprávnosti. O oprave vydá opravné uznesenie, ktoré doručí účastníkom. Pritom môže odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, kým opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť.

Občiansky súdny poriadok žiada, aby súdne rozhodnutie bolo určité, jasné a formálne bezchybné. Nemožno však celkom vylúčiť, aby sa chyby a nesprávnosti dostali do rozsudku. Také nedostatky je preto žiaduce odstrániť. Tu ale narážame na zásadu procesného práva, že len čo súd vyhlási rozsudok, je ním viazaný.

Medzi týmito dvoma zákonnými požiadavkami je rozpor a rieši ho ustanovenie § 164 OSP takým spôsobom, že oprávňuje opraviť v rozsudku kedykoľvek i bez návrhu chyby v písaní a počítaní a iné zrejme nesprávnosti. Ide o chyby technického rázu nemajúce podstatnejší význam. Musí teda ísť o celkom zjavne spoznatel'né pochybenia (napr. z rozporu výroku a odôvodnenia). V prípade iných zrejmých nesprávností sa jedná o také chyby, ktoré sú ako zrejme nesprávnosti podobného pôvodu ako chyby v písaní a počítaní, tzn. ku ktorým došlo len zjavným a okamžitým zlyhaním v duševnej či mechanickej činnosti osoby, za účasti ktorej došlo k vyhláseniu alebo vyhotoveniu rozsudku, a ktoré sú každému zrejme; zrejmosť takej nesprávnosti vysvitá najmä z porovnania výroku rozsudku s jeho odôvodnením, prípadne aj z iných súvislostí.

Opraviť možno výrok rozsudku, jeho odôvodnenie i poučenie. V prípade, ak sa opravuje výrok rozsudku, musí sa tak urobiť opravným uznesením. V prípade opravy ostatných častí rozsudku môže sa tak urobiť priamo v rovnopisoch rozhodnutia, ktoré si súd za tým účelom od účastníkov vyžiada. Ak súd opravuje výrok rozsudku, má možnosť odložiť vykonateľnosť rozsudku na čas, pokiaľ opravné uznesenie nenadobudne právoplatnosť, aby sa predišlo výkonu chybného výroku. Opravné uznesenie, ktorým sa upravuje výrok rozsudku treba doručiť do vlastných rúk účastníkov konania.

V danom prípade išlo jednoznačne o zrejmu nesprávnosť v písomnom vyhotovení rozsudku odvolacieho súdu (č. l. 290), ktorá:

- 1.) je zjavná z porovnania tohto chybného výroku (prvý výrok výrokovej časti) s odôvodnením (strana 6, odsek štvrtý), v ktorom je jasne uvedené, že odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 OSP;

- 2.) táto zrejماً nesprávnosť, ktorej sa odvolací súd dopustil v písomnom vyhotovení rozsudku je ďalej zjavná zo zápisnice o pojednávaní pred odvolacím súdom (č. l. 288), na ktorom bol vyhlásený potvrdzujúci rozsudok;
- 3.) o zjavnej nesprávnosti svedčí aj znenie druhého výroku výrokovej časti rozsudku odvolacieho súdu (č. l. 290), t. j. výroku o trovách odvolacieho konania v nadväznosti na odôvodnenie toho výroku v poslednom odseku rozsudku odvolacieho súdu (posledná strana), z ktorého je zjavný plný úspech žalovaných v odvolacom konaní. Je preto otázne, prečo žalobca (dovolateľ) nenapadol aj nesprávnosť výroku rozsudku odvolacieho súdu o trovách odvolacieho konania (resp. neodôvodnil jeho napadnutie), veď aj z neho bezpochyby vyplýva, že žalovaní mali v odvolacom konaní úspech, čo vypovedá o tom, že odvolací súd skutočne rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil podľa § 219 OSP;
- 4.) a napokon to, že k výskytu tejto zrejmej nesprávnosti došlo len zjavným a okamžitým zlyhaním v duševnej či mechanickej činnosti osoby, za účasti ktorej došlo k vyhotoveniu rozsudku odvolacieho súdu, zreteľne vyplýva aj z toho, že rozhodnutie odvolacieho súdu má formu rozsudku, ktorý je ako forma rozhodnutia odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd potvrdzuje rozsudok súdu prvého stupňa v zmysle § 223 OSP správne v záhlaví označený slovom rozsudok. Ak by sa malo jednať, ako tvrdí dovolateľ, o rozhodnutie odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd zrušil rozsudok prvostupňového súdu a vec mu vrátil na ďalšie konanie, malo by rozhodnutie odvolacieho súdu formu uznesenia, ako to vyplýva z ustanovenia § 223 OSP, a uznesenie ako forma rozhodnutia by bola v tom prípade uvedená v záhlaví dovolaní napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

Predmetná zrejماً nesprávnosť v prvom výroku výrokovej časti rozsudku odvolacieho súdu (č. l. 290) bola správne odstránená odvolacím súdom vydaním opravného uznesenia (č. l. 299) v súlade s citovaným ustanovením § 164 OSP v nadväznosti na ustanovenie § 211 ods. 2 OSP pojednávajúce o tom, že pre konanie na odvolacom súde platia primerane ustanovenia o konaní pred súdom prvého stupňa, ak OSP neustanovuje inak. Inak ustanovuje OSP v § 216, tak, že z použitia pred odvolacím súdom vylučuje ustanovenia § 92 ods. 1 a 4, § 97 a § 98 OSP. Použitie ustanovenia § 164 OSP platí teda v plnej miere i pre odvolacie konanie. Odvolací súd sa preto nedopustil dovolateľom vytýkaného pochybenia, keď opravil zrejmu nesprávnosť vo výrokovej časti svojho rozsudku vydaním opravného uznesenia. Takýto postup odvolacieho súdu bol nevyhnutný z dôvodu odstránenia tejto zrejmej nesprávnosti v písomnom vyhotovení jeho rozsudku a bol úplne v súlade so zákonom.

Dovolací súd preto uzatvára, že nešlo o modifikáciu tvrdenú dovolateľom, v ktorej vidí odňatie mu možnosti konať pred súdom, ale iba o opravu v súlade s ustanovením § 164 OSP v spojení s ustanovením § 211 ods. 2 OSP. Z toho vyplýva neexistencia dovolateľom tvrdenej vady konania podľa § 237 písm. f) OSP.

Existenciu žiadnej inej podmienky prípustnosti dovolania uvedenej v ustanovení § 237 OSP, okrem už vyhodnotenej dovolacím súdom za nedôvodnú (§ 237 písm. f) OSP), dovolateľ neuvádza a ani nebola zistená dovolacím súdom.

Dovolateľ vzhliadol dovolací dôvod aj v § 241 ods. 2 písm. b) OSP. Za inú vadu, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci pritom považuje porušenie procesného predpisu – OSP odvolacím súdom. Konkrétne vytýka odvolacieho súdu, že svojím postupom v odvolacom konaní porušil § 164 OSP, keď vykonal opravu rozsudku tak, že zmenil jeho obsah. Na to je potrebné uviesť, že odvolací súd nezmenil obsah svojho rozhodnutia, obsah je jasný z odôvodnenia, z ktorého jednoznačne vyplýva, že odvolací súd mienil rozsudok súdu prvého stupňa potvrdiť, a aj ho potvrdil. Odvolací súd vydaním opravného uznesenia len menil - opravoval zrejmu nesprávnosť vo výrokovej časti svojho potvrdzujúceho rozsudku, a konkrétne výrok vo veci samej – prvý výrok. V žiadnom prípade sa preto aplikáciou ustanovenia § 164 OSP nedopustil porušenia toho procesného predpisu, ale opravu vykonal správne a v súlade so zákonom.

Dovolateľ uviedol ako dovolací dôvod aj ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c) OSP. Pokiaľ dovolateľ namieta, že napadnuté rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, treba uviesť, že nesprávne právne posúdenie veci (§ 241 ods. 2 písm. c) OSP) je prípustným dovolacím dôvodom (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné), samo nesprávne právne posúdenie veci ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Konštatujúc, že v danom prípade dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu nie je podľa § 238 OSP prípustné a vady uvedené v § 237 OSP neboli zistené, Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu odmietol ako neprípustné podľa § 218 ods. 1 písm. c) OSP v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá OSP.

So zreteľom na odmietnutie dovolania pre jeho neprípustnosť (§ 218 ods. 1 písm. c/ OSP), nezaoberal sa dovolací súd otázkou vecnej správnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní mali úspešní žalovaní (žalovaný v I. rade a žalovaný v II. rade) právo na náhradu trov dovolacieho konania podľa § 142 ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 243b ods. 5 veta prvá OSP. Keďže im však v dovolacom konaní žiadne trovy nevznikli, dovolací súd im ich náhradu nepriznal.

K uvedeným záverom dospel dovolací päťčlenný senát jednohlasne.

Poučenie : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, 25. októbra 2012

JUDr. Juraj Seman, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: H.